

Horváth Eve

Nem találsz

amikor minden elromlik, akkor lép
be az Isten. ajándékcsomagot hoz egy
futár, aki hadar, szárnyas kartondobozban.

miután patáliáztál, és beszámoltál a plafonnak
az összes földi sérelmedről, kinyílt a kezeden
egy virág, szemedben bolygók keletkeztek.

felfelé mászol a körfolyosón, szatyrokkal,
zihálva. delfinek bukósisakban, lovak
balerinacipőben – félsz belenézni a maradék időbe.

és hogy többet cigarettázol, amióta sirály visít,
varjú hörög a szobában, és mindenhol kampók
lógnak, amiken fennakadhatsz.

milyen szagú a halál. édeskés-savanyú,
mint a távol-keleti konyha. nyers, rizságyba göngyölt
hús, mellette te vagy az álvaszabi.

amikor minden elromlik, akkor egy árva mosoly
is megváltoztat, átírja a teremtésed könyvét,
de nem találsz hozzá a befejező vesszort.

Mit veszíthet

és akkor jött a megnyugvás, ami
hasonló a halálhoz, tulajdonképpen
azután van, csak némelyek túlélnek.
felhördült az öröm a tátongó kút
fenekén, már csupán felhúzni kell.

de mit veszíthet az ember, ha éber?
álmai homályát, amiben elrejtőzött.
visszaigazolását annak, amiért alszik,
és telhetetlen, mesterséges halálban él.

elveszítheti szenvedélyeit, domesztikált
állatságait. a katarzis mégis megmarad,
de nem az emberiségdráma színein,
hanem egy légies haikuban.

elveszítheti a durva ingerek szükségességét,
mert kigyógyul az érzéketlenségből.
a tudat csak *tudatja* észrevételeit
a ráépült személyiséggel, de már eleve: *tud.*

az éber elveszítheti otthonos illúzióit,
virtuóz sóvárgásait, megköszöni az ígéretet,
azután elhajítja.

megfosztva érezheti magát a várakozástól
és a sürgetettségétől, hogy valamiről lemarad,
ha nem osztja szét az idejét.

így telik napra nap, egyre kövérebb, dúsabb,
túlsúlyos órák, melyeket lassan visz lábain, aki éber.
testén átszítál a fény, olyan keskeny, illékony
lesz, mint a füstölő, felfelé hallgatózik,
lefelé hallgat.

Valaminek az eleje

kifeszíti magát mint egy
csillag a mellemen
alatta rakétafájdalom
úrropogás
a vágy csigolyái
egymásnak nyomódnak

többé nem vagyunk egyedül
sérthetetlenek
a sötétben elcsúszó
kőlapok lebegnek
mezítlábas kísértés
oson át a kerítésen

hogy most már foglyai
az irántiságnak

elvégre minden ajándék
áldozat

tükörfolyosó?
hol ököl nyoma és kétség
szétfutó arcvonások
üvöltő sokszoros ének
egy elkábított pisztráng
a foncsorba zárva
halpénztörmelék

